

Ljivo, večno življenje. Povabi jih, naj z ostalimi radi molijo za rajne, se trudijo živeti v ljubezni, miru in odpuščanju, ker s tem naredijo največ za blagoslovljeno večnost, ki seže že v to življenje.

Namen darovane svete maše zadušnice

Sveta maša zadušnica je namenjena najprej rajnemu, rajni s prošnjo k Bogu, da bi ga (jo) sprejel k sebi, a nič manj ni pomembna njegova (njena) družina ali drugi sorodniki, ki pridružujejo svoje molitve in prošnje k Bogu zanj (zanjo) in tudi zase in za ostale navzoče. (PM)

V laškem občestvu svojci radi darujete za svete maše ob pogrebnih umrlih, ki so bili verni. Ta oblika žlahtnega spomina in pozornosti ni le nadomestilo za rože in sveče, ampak je veliko več. Veličina in pomen mašnega daru sta najgloblje povezana z našo osebno vero. V obdobju zadnjih let, ko nas živi več duhovnikov v isti župniji, je bilo mogoče bolje ustreči glede željenih datumov naročenih svetih maš. Za vsakim naročenim mašnim darom mora biti natančna sledljivost, kdaj in kje je bil darovan. Naročenih mašnih namenov od različnih prosilcev duhovniki ne moremo zdr uževati. (župnik)

Florjanovo 2019

Urejanje župnijskega lista zaključujemo pred prireditvijo. Napovedano deževno vreme bo v letošnjem letu po svoje oblikovalo slovesnost. Ne glede na to, kako bomo zmogli izvesti procesijo in ostalo slovesnost, se prav lepo zahvalim vsem, v župniji in ostalim sodelavcem, ki ste se močno potrudili, da bo spomin na ta veliki praznik tudi letos opazen.

Praznovanja se vselej zgodijo v naših srcih. Tega pa ne morejo krojiti vremenske razmere, saj toliko globlje čutimo, da ravno sveti Florjan, ki so ga naši predniki tako močno častili, prinaša zgovorno sporočilnost še posebej v času osebne stiske in stisk bližnjih.

V tednu od 06. do 10. maja je reden verouk.

3. VELIKONOČNA NEDELJA, 5. 5.

7.00: živi in + farani

9.00: +Katarina LOKOŠEK, obl., in Andrej

10.30: + Franc SREBOT, njegovi starši in starši KLEZIN
+ Jože in Angela ŽNIDAR

PONEDELJEK, 6.5., sv. **Dominik Savio**, dijak, zav. ministr.

7.30: + Majda HRASTNIK in Ivan

19.00: za zdravje
+ Amalija OJSTERŠEK

TOREK, 7.5., sv. **Gizela**, opatinja

19.00: + Anton LEGAT, Neža in Leopold VRDEV
+ Štefanija OJSTERŠEK

SREDA, 8.5., sv. **Bonifacij IV.**, papež

7.30: + mož Jože, starši Alojz, Marjeta LAPORNIK in Terezija RUPERT

19.00: za verne duše v vicah
+ Silvester TERŠEK

ČETRTEK, 9.5., sv. **Izaija**, prerok

19.00: + Jožefa, Viljem NEMET, sestri Irena in Vesna, Janez in
Franciška TAŠKER

PETEK, 10.5., sv. **Job**, svetopisemski mož

7.30: + Franc KRAJNC

19.00: + starša Jožefa in Viktor GORIŠEK, obl.
+ Amalija HRASTNIK, 5. obl., HRASTNIK,
MAJCEN in KNEZ

SOBOTA, 11.5., sv. **Mamert**, škof

19.00: + Anton MLAKAR, obl., starši OBLAK in družina
TAVČAR
+ Srečko GERŠAK, 30. dan

4. VELIKONOČNA NEDELJA, 12.5.

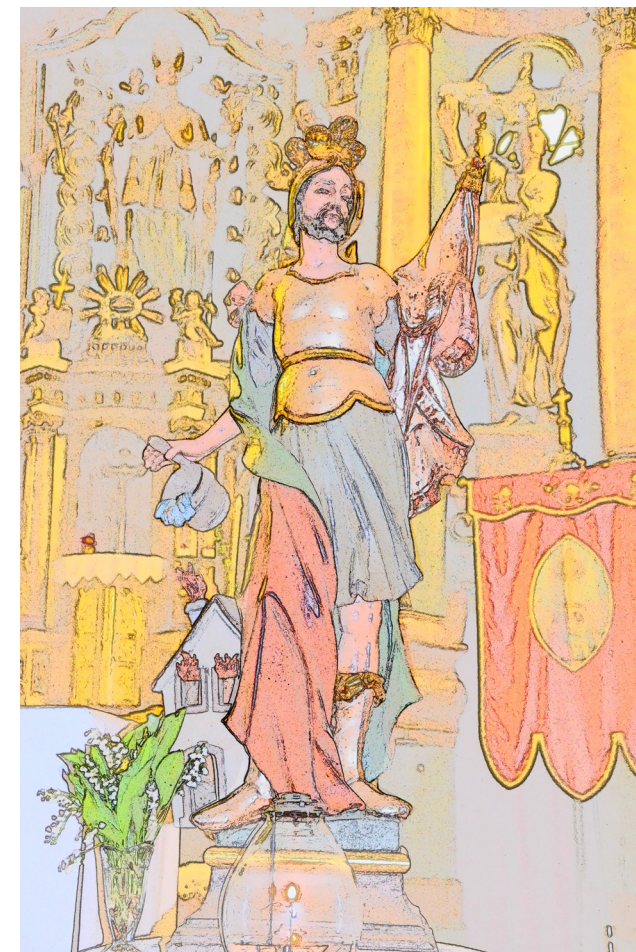
7.00: živi in + farani

9.00: + Anton PUŠNIK, 30. obl., in žena Marija
+ Rudolf HRASTNIK, 8. obl., in Rozalija DEŽELAK
(Udmat)

10.30: prvoobhajanci, njihovi starši in botri
+ Neža, 5. obl., in Marija JERNEJŠEK, 23. obl.

MARTINOVA LILIJA

5. maj 2019, leto 11, št.:18

Sveti Florjan,
prosi za nas!

Nadaljevanje razmišljanja

Smrt danes dojemamo kot poraz, a to umirajočim ni v pomoč. Svojce nemalokrat spremljajo občutki krivde, da za umirajočega ne naredijo dovolj. A umirajoči se pogosto do zadnjega diha, preko svojih moči trudijo ustreči bližnjim in čim dlje ostati aktivni, namesto da bi se v miru pripravili na trenutek slovesa.

Hospic je skrb za umirajoče in ne pomeni samo kraja bivanja, ampak predvsem koncept življenja, ki spoštuje človeško življenje do njegovega naravnega konca in vključuje celostne potrebe umirajočih bolnikov in njihovih svojcev. Hospic želi pomagati družini umirajočega, da umirajoči bolnik lahko preživi zadnje obdobje svojega življenja, če se le da, v svojem domačem okolju (Klevišar, 1995). Ne poudarja smrti, ki sicer pride ob svojem času, temveč kakovost življenja bolnika in njegovih bližnjih. Hospic se ukvarja najprej z življenjem.

Pogled na življenje kot celoto

Ljudje smo se v zadnjem času zatakneli pri tem, da skrbimo za tako zelo cenjen intelekt, a smo v veliki večini popolnoma zanemarili vse druge razsežnosti, ki nas odlikujejo kot človeško bitje.

Priprava na smrt je umiritev, ki bi jo lahko v življenju razumeli že prej. Čas staranja je čas, ko se ne poganjamo več toliko za dosežki v zunanjem svetu, ampak se obračamo vase. Ne le, da ovrednotimo svoje življenje, na kaj smo lahko ponosni, komu želimo odpustiti in da še poskusimo predelati morda nerazrešene odnose, ampak da pretehtamo, kdo sploh smo, od kod smo, zakaj je vse imelo namen. Da poskusimo izluščiti tudi duhovno dimenzijo svojega življenja, da se vprašamo, kakšen je bil smisel našega življenja.

Najlepše in najbolj osrečujoče je, če imamo pred smrtjo »poravnane račune« s seboj, Bogom in bližnjimi. (PM)

Vzeto s spletnih strani:

Anja Kralj, Kaj na smrtni postelji od svojcev pričakujejo umirajoči? Mag. Marija Zaletel, Zdravstvena nega umirajočih

DOMAČE SLOVO OD NAŠIH NAJBLIŽJIH

Ob pisanju tega članka se naslanjam na lastna doživetja ob smrti mojih najbližjih. Prvič se mi dogaja, da sem v zadregi, ker sem se znašla na razpotju, ki ločuje stare krščanske običaje od novodobnih, »modernih«. Stare starše in lastne starše smo pokopali po tradicionalnem krščanskem izročilu. Postavlja se mi vprašanje ali naj bom jaz tista, ki bo prelomila stoletja in več staro navado, ki je danes samo še izjema. Negovali so jo moji predniki, ki sem jim zaupala, in so mi prvi posredovali vero, iz katere živim danes. Odgovor na to bom poskušala dati preko izkustva.

Smrt dveh starih staršev sega v moje otroštvo. Dobro se spominjam, kako je moja teta nabrala smrečje in naredila dva venca, ki sta bila zelo težka. Sredi velike hiše so bile postavljene pare. Ob večerih smo tudi otroci sodelovali pri molitvi. Prihajalo je veliko ljudi. Ob odhodu od doma so se vsi jokali. Nato smo krenili na dolgo pot od doma do pokopališča. Celotno pot smo molili. Nosači so se menjavali. Po sveti maši in pogrebu smo peš odšli nazaj proti domu na »sedmino«. To so zaznale moje otroške oči.

Štiri desetletja pozneje sem doživljala smrt svojih staršev popolnoma drugače. Bila sem del tega dogajanja. Bolezen je kazala na neozdravljiv konec. Prišel je duhovnik in prinesel zadnjo popotnico za pot v večnost. Treba se je bilo soočiti s kruto realnostjo življenja, ki pomeni slovo od drage osebe. Pravila so bila za naju z bratom jasna. Tako kot želita starša. Danes ne smem pomisliti, da bi takrat spremenila njuno odločitev. Obema z bratom je bilo dano, da sta starša umrla v prisotnosti obeh v lastni postelji. Potem smo opravili vse potrebno, da sta ostala med nami do potrebnih pogrebnih obredov. Molitve in druženje s sorodniki, sosedi, znanci in prijatelji je bilo neprekinjeno. Čeprav boleče slovo od doma, ostaja nepozaben spomin na starša.

Današnji čas je iztrgal človeku čutenje do osebe, ki odhaja. Namesto tega je nastala praznina, ki je nihče ne more zapolniti. Čustvo žalosti ustvarja paniko in nemir, ki

zahteva čimprejšnje dokončanje slovesa brez žalovanja. Po vsem doživetem ostaja v meni prepričanje, da ne želim oditi brezosebno, kar je značilno za predmete in stvari. /DC/

Maša ob pogrebu - zadušnica

Pomen svete maše zadušnice – naša vera in upanje: po svetem krstu smo vsi pridruženi Kristusu, križanemu in od mrtvih vstalemu; tudi v smrt gremo s Kristusom, z njim vstanemo v večno življenje. V uvodu Rimskega misala (liturgične knjige za maševanje) piše: Evharistično daritev Kristusove smrti in vstajenja daruje Cerkev za rajne, da bi v medsebojni povezanosti vseh Kristusovih udov to, kar nekaterim naklanja duhovno pomoč, drugim prinašalo tolažbo upanja (RMu 335).

Povezanost Božje besede in evangelijev z mašo zadušnico

Odlomki Božje besede zelo nagovarjajo in dajejo tolažbo žalujočim – že v Stari zavezi so odlomki, ki kažejo na upanje onkraj groba, posebej še psalmi, v Novi zavezi odlomki iz pisem apostola Pavla Rimljanom in Prvega pisma Korinčanom, ter evangeljski odlomki. In prav v evangeliju nam govori Gospod Jezus Kristus sam: o blagih kot »vstopnici« v nebeško kraljestvo; o poslednji sodbi (sojeni bomo po delih ljubezni ali neljubezni do bližnjih), o nujnosti budnosti, ker Gospod pride, ko ga ne pričakujemo. Posebej je podčrtana Njegova smrt s popolno predanostjo Očetu in nadgrajena z Njegovim vstajenjem od mrtvih.

Homilija

Po prebrani in poslušani Božji besedi in evangelija duhovnik nagovori žalujoče. Poizkuša jim približati skrivnost smrti in vstajenja na Jezusovi zgodbi trpljenja, smrti in vstajenja od mrtvih ter buditi upanje v vstajenje in večno življenje vseh, ki smo po svetem krstu že vstali v novo, nemin-